

PREMIS DE NARRATIVA PERIODÍSTICA DIÀLEGS D'EDUCACIÓ ► VIII EDICIÓ CATEGORIA 6È DE PRIMÀRIA I V EDICIÓ CATEGORIA 3R D'ESO

Redacció a partir d'un text motivador i d'una fotografia periodística

MAIRENA RIVAS FIGUERES

El 4 d'abril, va tenir lloc el lliurament dels Premis de Narrativa Periodística Diàlegs d'Educació. A Primària, es proposava als alumnes continuar un text motivador, que reproduïm. Els de tercer d'ESO havien de redactar una notícia, a partir d'una fotografia del Sr. MANTANER. L'AZZ EMPORDÀ.

► **TEXT MOTIVADOR:** El meu petit tresor el guardo en un lloc secret. Dic que és petit perquè potser les mides són més aviat reduïdes, però, per a mi, té un valor incalculable. M'agradaria poder explicar a algú com més d'important protegir-lo i veïllar perquè no li passi res. També penso que, si el compartís, deixaria de ser un secret i no sé si és una bona idea. Sóc una mare de dubtes. Un tresor tan preciós és per lluir-lo, suposo. No em resulta gens fàcil, però he decidit que només li ensenyaré a la Joana. Tingues ganas de veure quina cara fa... (Autora: Mairena Rivas).

PRIMER PREMI ADRIANA SUNET CENTRE ESCOLAR EMPORDÀ

SOC COM SOC I PUNT

... Anad divendres, la Joana es quedarà a dormir a casa meua. La seva idea és que anem a fer una volta pel poble i després anem una petita de por. Però jo vull explicar-li el meu secret i la importància del meu tresor.

La Joana està tocant el timbre de casa, vaig a obrir-la. M'he decidit que només arribar li explicaré.

Joana, la veritat és que jo no soc una mena com tu. Jo en realitat fa anys que m'estic sotmetent a un tractament hormonal perquè em creixin els pits aquestes coses... Te'n recordes quan et vaig dir que m'havien operat de l'ovella? Bé, realment m'havien operat del meu aparell reproductor...

Com? Durant tots aquests anys m'has estat mentint! Ni tan sols ets una persona de vertitat Déu et va creuar home! És un error de la humanitat!

En aquest punt, jo ja havia desconectat. La Joana que reaccionaria d'aquesta manera. Els seus pares voten VOXI.

Abans que marxés deixava el meu secret i, per sopressa seva, la gran majoria de la gent em va felicitar per ser com soc. També em van retrobre que no ho hagués explicat abans.

La Joana li va explicar a tothom el meu secret i, per sopressa seva, la gran majoria de la gent em va felicitar per ser com soc. També em van retrobre que no ho hagués explicat abans.

Ella tenia els serveis de punt, però m'era ben igual.

Em dic Sara i soc transsexual. Ni transvestit ni persona disfressada i tampoc home o home.

Soc com soc i punt.

EMPODÀ

SEGON PREMI DOMÈNEC RODRIGUEZ / ESC. RUIZ AMADO

FUGINT DEL DOLOR, EM VA ARRIBAR L'ALEGRIA

... Abans de prosseguir amb la meua història, vull debarcar qui soc i com soc. Tinc 11 anys i vaig néixer a Sitja. Fugint de la guerra, els meus pares van passar a millor vida. Però, gràcies a Déu, vaig ser acollit per una família. Quan em van veure, van notar dolor i tristesa als meus ulls. Per sort, ara soc feliç. Tinc una amiga inseparable, la Joana. Al centre d'acollida, jo anava acompanyat d'una caixa petita. Petita, però com un tresor molt gran. Només jo sé què hi ha a dintre. Només jo sé on està. Ara bé, sé que algun dia sortirà a la llum... I la Joana serà la que podrà presentar l'acte. Vaig usar molt decidit a casa seva. Portava el tresor a la motxilla. La seva a la seva habitació. Ella estava sorpresa, no s'esperava el que passaria. Vaig treure la caixa i sense pensar m'ho dues vegades, la vaig obrir. A dintre hi havia les últimes estel·lades dels meus pares. Primer, un collar, que és el regal que em va fer la meua mare quan vaig néixer. Segon, algunes fotografies dels meus pares i la meua família de quan

encara eren felços. Tercer, unes monedes d'or, que només amb esforç i treball dur va aconseguir el meu pare per si algun dia les necessitava. Per últim, i no menys important, una cara. Deia: «Fill nostre, els teus pares han sacrificat les seves vides perquè tu pugues tenir un futur feliç, sense dolor ni tristesa. Creixeràs amb una família i tindràs amics i amigues. Busca sempre el millor per a tu i confia en tu mateix. Si us plau, sigues feliç i no ens oblidis mai. Amb molt d'amor, els teus pares».

La Joana es va emocionar molt. La finalitat de la meua història és conscienciar les persones del que està passant. La guerra no és l'opció. Només aporta dolor. Visquem tots en pau, felços i en harmonia. Gràcies.

La Joana es va emocionar molt. La finalitat de la meua història és conscienciar les persones del que està passant. La guerra no és l'opció. Només aporta dolor. Visquem tots en pau, felços i en harmonia. Gràcies.

La Joana es va emocionar molt. La finalitat de la meua història és conscienciar les persones del que està passant. La guerra no és l'opció. Només aporta dolor. Visquem tots en pau, felços i en harmonia. Gràcies.

La Joana es va emocionar molt. La finalitat de la meua història és conscienciar les persones del que està passant. La guerra no és l'opció. Només aporta dolor. Visquem tots en pau, felços i en harmonia. Gràcies.

EMPODÀ

TERCER PREMI JANA MARTÍNEZ / LA SALLE FIGUERES

EL MEU TRESOR ESPECIAL

... La Joana és molt amiga meua, però a vegades el seu caràcter em fa por. Avui, a l'escola, li he dit que quelessin a los goltes de casa. Meua per partur del tema.

He agafat el tresor, quan he arribat a casa, i quan ha tancat la porta he obert ràpidament i heu pujat a les goltes.

Jo, molt nerviosa i un cop a dalt, he posat la caxeta del tresor sobre la tauleta. La Joana m'ha mirat amb cara de pocs amics i s'ha assegurat al sofà. Li he dit que s'esperés un moment i, quan he estat preparada, he agafat la clau. M'he posat dins el cadernat i he obert la caxeta lentament i misteriosament. No em crec que el que he fet, encara.

Ella ha mirat a dins i m'ha dit que només són paperets sense sentit.

Suavement, li he agafat la caxeta de les mans i li he explicat el que és en realitat. Són paperets que he escrit des dels cinc anys, on posava les coses que m'han passat al llarg de la vida: quan es va morir el meu

avi, quan va néixer el meu germà, quan vaig conèixer els meus costins segons, quan em va caure la primera dent, quan els meus pares em van comprar un gos...

Sé que no són exactament secrets, però són fets importants que vull recordar per sempre.

Tara posaré aquest paper a la caixa del tresor, perquè és la primera vegada que li ensenyo a algú tots els meus secrets. I és la primera vegada que debo fer els meus sentiments.

EMPODÀ

PRIMER ACCÈSSIT LAIA AGUSTÍN / ESC. RAMON MUNTANER

EL MEU VALUÓS TRESOR

... encara que de totes maneres no crec que un tresor com el meu agradi a una persona que no sigui jo mateixa. Al cap i a la fi, potser no val la pena ensenyar-hi perquè podria pensar que seria una bestiesa. O potser sí.

Hauré d'aprendre a confiar en la meua pròpia germana. He decidit que li ensenyaré avui a la nit i després de sopar, mentre estigui estudiant.

Júlia, a sopar!... La meua mare m'ha fet abandonar els meus pensaments.

Ara ballo!

Després de comprovar que el meu valuós tresor estigués ben guardat, he tancat la porta i m'he dirigit cap al menjador.

Avui hi ha fidus a la cassola.

D'acord! He dit jo. I sabeu com m'he menjat els fidus? doncs, rapidíssim.

EMPODÀ

PRIMER ACCÈSSIT MARTA PALET / ESCOLÀPIES

EL MEU PETIT SECRET

... de totes maneres, sé que la Joana és una persona de confiança. Posar un pensament que tinc un diari secret on ho escric tot, però aquest no és el cas. Si és una joia que em va regalar el meu pare abans que se'n anés a la guerra. Tinc molts dubtes: Per què una joia? D'on és? Sabia que no tornaria i per això ho va fer? D'altre banda, la meua mare sempre m'ha ajudat amb aquest tema. El dilluns, vaig portar la joia a l'escola amb molta precaució i a l'hora de l'esbarjo ho vaig explicar tot a la Joana. No penseu que s'ho va prendre genial, també tenia els seus dubtes. Vam passar molts mesos parlant cada dia amb la Joana, fins que vam decidir que li preguntaria a la mare què se'n va fer del pare. La mare va dir una cosa que em va desagradar:

«T'ho diré quan siguis més gran. Què? Com que més gran? Jo crec que amb 14 anys ets prou gran per saber què se'n va fer del teu pare, no és així?»

Quan vaig fer els 15, la meua mare m'ho va explicar:

«El teu pare va anar a ajudar el teu tiet i, a conseqüència d'això, va morir en l'intent

de voler que et donés això perquè tu sabessis que el estaria sempre amb tu, passés el que passés.

Ara ho entenc!... va encantar la Joana quan li vaig explicar tot.

Des d'aquell dia, cada vegada que un amic o company o bé una amiga o companya em pregunta on és el meu pare, sempre responc el mateix iestic orgullosa de dir:

«El meu pare no és enlloc, el meu pare és en el meu cor.»

Avui dia, tractem la Joana com una germana, un membre més de la família.

EMPODÀ

MAIRENA RIVAS

Els alumnes fent les redaccions al SEAE.